

BÀI HÀNH THÁNG TƯ

Vậy đó , tưởng quên mà vẫn nhớ
Từ đêm vỡ tuyến lạc ven đò
Người thua trận chót đèn trăm tuổi
Ta gánh thù sâu chốn hải hồ
Những tưởng mươi năm đời sáng lại
Ta về bươi kiếm miếng xương khô
Vết hết oan khiên người lỡ vận
Vùi sâu xóa dấu một hoang mò
Ta đi rọng khắp Nam cùng Bắc
Gom hết muôn ngàn vải tám thô
May đủ hai hàng cờ lá phượng
Treo lên trắng toát một cơ đồ

Vậy đó, tưởng quên mà vẫn nhớ
Mười năm đủ lạnh một hương nguyên
Người thơm áo mới mùi hoa vải
Ta cứ u hoài một nỗi riêng
Đã quá xa xôi ngày thất tán
Biển xưa chùng lẳng những con thuyền
Ôi trinh tiết gái ngoài hoang đảo
Chắc cũng nhạt nhòa chuyện đảo điên

Vậy đó, tưởng quên mà vẫn nhớ
Mười năm đánh đổi chuyện keo sơn
Người thân biệt xứ lên rừng núi
Kẻ ngóng đầu non đến mỗi mòn
Thư nhắn trên đầu trang giấy rách
“ quên đi mà cứu trẻ măng non
mười năm thân đã mềm như lá
như xác ve sầu đã héo hon
bồng bề con ra ngoài cõi ngoại
giữ lấy giùm nhau chút mộng tròn ”

Vậy đó, tưởng quên mà vẫn nhớ
Mười năm giậu đổ nát bìm xanh
Mười năm thôn xóm thành hang ổ
Người sống như loài thú mọc nanh
Con lớn hoang đàng theo cỏ dại
Mẹ buồn như cái vạc sang canh
Mẹ gọi con đi ngoài biển lạnh
Bằng như cọng cỏ ném sau gành
Thuyền con mỏng mảnh trời đen kịt
Mẹ thức từng đêm mắt lạnh tanh
Con đi một sống trăm lần chết
Mẹ đứt từng khoanh ruột đoạn đành

Vậy đó, tưởng quên mà vẫn nhớ
Mười năm ngò ngợ giữa chiêm bao
Ngày đi tóc rối còn đen mượt
Mắt sáng còn nguyên đốm lửa sao
Lòng đã dặn lòng chờ Câu Tiễn
Gom mộng bình sinh nổi chí cao
Ai kẻ mài gương về đất cũ
Ai mang đoản kiếm nhập Tần sâu
Hẹn nhau xẻ núi dầu sạn đạo
Miễn thấy cờ bay ải địa đầu

Vậy đó tưởng quên mà vẫn nhớ
Mười năm nếm đủ vị chua cay
Mười năm mòn lằn đôi giày cỏ
Ngó lại xem còn mất những ai
Đất khách đãi nhau toàn mặt đất
Tâm giao chưa quá một đêm say
Người ơi ... đất nước mà rao bán
Thiên hạ muôn người sợ lấm tay

Vậy đó tưởng quên mà vẫn nhớ
Mười năm ... một giấc mộng không thành
Người chờ cho hết đời cô quạnh
Ta đứng bên trời, lệ chảy nhanh

CAO VỊ KHANH
tháng tư 1985